

Egy leendő tiszt gondolatai

Fiatal főiskolai hallgató vagyok, idén fogok államvizsgázni, s bevallom őszintén, fenntartásaim vannak a jövőmmel kapcsolatban. Azért írok erről, mivel nem vagyok egyedül ezzel a véleményemmel. Többen is vannak leendő kollégáim között, akik hasonló gondolatokkal készülnek az előttük álló pályára, melynek küszöbétől már csak pár hónap választ el bennünket.

Ennek a bizonytalanságnak, "ködnek" biztosan van oka, illetve vannak okai, ezzel együtt okozói is, de nem azzal a céllal ragadtam tőlat, hogy ezt firtassam, hiszen ha sikerülne is megtalálni az okokat és a felelősöket, akkor sem lenne garancia arra, hogy további káros jelenségek nem lennének tapasztalhatók a Honvédségen belül.

Inkább annak a híve vagyok, törekedjünk arra leendő tisztársaimmal együtt, hogy túltegyük magunkat ezen a helyzeten, s olyan észszerű megoldás kidolgozásán munkálkodjunk, amely segít mindannyiunknak abban, hogy szeressük választott hivatásunkat, hogy újra visszanyerje becsületét és tekintélyét a "hivatásos katona", mint a korábban tiszteltnek és megbecsülésnek örvendő fogalom.

Régóta foglalkozom a gondolattal, hogy aggályaimat kifejtem, de bevallom őszintén, mióta a Honvédség tagja vagyok, nem találtam erre megfelelő fórumot.

Első reményem a nemrég szerveződött Érdekképviselői Testület volt, de látva a szervezet nehézkes, problémás "működését", egyre kevésbé bíztam abban, hogy gondolataim hallgatóságra lelnek.

Ezután szereztem tudomást arról, hogy születendőben van egy olyan folyóirat, amelyben műszakiak írhatnak szabadon magukról-maguknak. Pontosabban magunkról-magunknak, hiszen már több mint 2,5 éve - bevallom büszkén - én is a műszakiak közé tartozom. Félreértés ne essék, büszkeségem mellett nem vetem meg a többi fegyvernemet, de már kisiskolás korom óta műszaki beállítottság jellemezte érdeklődésemet (építészet, gépek), s büszke vagyok arra, hogy elértem a célom, végre azt csinálhattam, amit szeretek.

Ezt a szemléletet szeretném továbbadni leendő fiatal kollégáimnak, s ezzel a gondolatfuttatással elérni azt, hogy elszánt, jól képzett tiszti gárdával teremtsünk utánpótlást a műszaki csapatok számára.

Leendő kollégáimmal együtt szeretném ezt a célt szolgálni, s ennek sikerében bízni, de valljuk be őszintén, ma még nem áll honvédségünk olyan szinten, hogy a jövőnkkel kapcsolatos kérdésekben ne ütné fel a fejét némi pesszimizmus.

Kételyeink vannak affelől, hogy jó körülmények, jó lehetőségek várnak-e ránk leendő beosztásainkban, mint fiatal tisztekre, milyen erkölcsi és anyagi megbecsülésre számíthatunk.

Az is aggasztó kérdésként merül fel, lesz-e lehetőségünk olyan környezetet megteremteni, hogy bátran alapíthatunk családot, nem kell-e majd megélhetési gondokkal küzdenünk, lesz-e lehetőségünk továbbképezni magunkat.

Nagyon sok véleményt hallunk ezekről a gondokról előljáróinktól, korábban végzett, már beosztással rendelkező volt hallgatótársainktól, akikkel találkozáskor beszélgetünk a véleményükről, tapasztalataikról, de sajnos ezek a vélemények és tapasztalatok is nagy szórást mutatnak.

A főiskola képzési rendszerében látom aggályaink alapvető előidéző okait. A 3 év nagyon kevés ahhoz, hogy egyszerre lehessünk szakmailag és emberekkel való bánásmód terén is jól képzett, a pályára alaposan felkészült fiatal tisztek. Talán a 4 éves képzés valamelyest megoldja ezt a problémát, több idő lesz arra, hogy a leendő kollégáimat és engem ne érjen meglepetés, amikor kikerülünk első tiszti beosztásainkba. Célszerűnek tartanám a főiskolai képzés olyan formában történő megosztását, miszerint külön időszakban történne a katonai tantárgyak oktatása és gyakoroltatása, és külön időszakban történne a konkrét szakmai felkészítés. Ezt a megosztást időtartamban 1 és 3 éves kurzusokban képzelem el.

Nagyon hiányolom a csapatoknál történő gyakorlást, ami már az alsóbb évfolyamoknál is hasznos lenne, nem csak a végzős hallgatók esetében.

Fontos lenne a csapatoknál lévő körülmények megismerése, valamint a leendő beosztással történő ismerkedés.

Túl sokat halljuk; "Majd meglátják, csapatnál ez nem így lesz, éri még magukat meglepetés!"; "Ezt csapatnál nem egészen így kell csinálni, no de majd tapasztalják saját bőrükön!" stb. Mi nem ezt akarjuk hallani, hanem azt, hogy mi a valóság, mire készüljünk ha odakerülünk.

Amennyiben ennek bemutatása nem lehetséges a főiskolán, akkor győződjünk meg róla ott, ahol dolgozni fogunk, és ahol már bizonyítanunk kell felkészültségünket.

Ez sajnos még nem megoldott dolog, ennek eléréséhez nekünk, leendő tiszteteknek kell összehangolt munkával, kitartással tevékenykedni. Fontosnak tartom e probléma felvetését különböző fórumokon, értekezleteken.

Szintén szükségesnek tartom, hogy leendő kollégáim e cél eléréseért folyó "harcban" partnerek legyenek, s így talán az a célkitűzés is megvalósulhat, hogy létrejöjjön egy ütőképes, jól felkészült, képzett vezetéssel rendelkező haderő. Én és leendő kollégáim, az idén végző évfolyam tagjai szeretnénk megalapozni ezt az elképzelést.

Szeretnénk a főiskola elvégzése után minél nagyobb felkészültséget, szakmai képzettséget szerezni, felzárkózni a 4 éves képzés várhatóan magasabb színvonalához.

Jó lenne, ha megoldható lenne számunkra, hogy mi, akik 3 éves képzésben vettünk részt, valamilyen továbbképző tanfolyammal, vagy akár újabb államvizsgával is megszerezhessük a polgári diplomát, amit a 4 éves képzésben végzett fiatal kollégáink fognak kapni. Ezt azért tartom fontosnak, mert ha azt akarjuk, hogy elinduljon a fejlődés a Honvédségen belül, ahhoz elsősorban biztos tudásra, ösztönzésre van szükség, amely megalapozhatja az új generáció sikeres munkáját.

Emiatt tartom szükségesnek az összefogást, közeledést egymás felé a "szakmán" belül.

Alapfeltétele a fejlődésnek, hogy a fiatalabb gárda érdeklődése növekedjék, idősebb kollégáink pedig szakmai tudásukkal, tapasztalataikkal segítsék a pályakezdő tisztek munkáját, azaz a mi munkánkat.

Úgy érzem ennek első lépései közé tartozik e folyóiratnak az életrekeltése is, melyet mindig szívemhez közelinek fogok tekinteni, mivel minimális részben ugyan, de én is hozzájárultam megszületéséhez azal, hogy Rása László főhadnagy úr felkérésére, és vele együttműködésben elkészítettem a folyóirat címlapjának grafikáját.

Gondolataim zárásaként köszönetet mondok mindazoknak, akik közreműködtek a lap létrehozásában és lehetővé tették, hogy most én is segíthetem cikkemmel a szakosztály munkáját.

Örvendetes dolognak tartom, hogy létrejött egy olyan kollektíva, amelynek tagjai hasonlóan gondolkodnak a Honvédség, ezen belül a műszakiak gondjairól, jövőjét illető elképzelésekről, irányelvekről.

Saját célkitűzésem, hogy belépve a Társaság soraiba, legjobb tudomásommal és képességgemmel segítem munkáját, s ennek érdekében minden erőmet arra fordítom pályafutásom során, hogy fiatal tiszttársaimat is hasonló szemlélet kialakítására ösztönözzem.

Kaszanyi Sándor zászlós
KLKF Műszaki Tanszék

Olaszországban a **12 F típusú** új, közelségi gyújtós **harckocsi-aknával** folytatnak kísérleteket. Az akna sajátossága, hogy csak a haspáncél legsebezhetőbb része alatt lép működésbe. Ezt egy olyan mikroprocesszor segítségével éri el, mely a páncélozott jármű mozgási sebességét figyelembe véve ad parancsot a robbanásra.

(ZVO. 1989/9)

(L. L.)